

“Temps diaris d’oració”

Si de debò desitges ser ànima penitent —penitent i alegre—, has de defensar, per damunt de tot, els temps diaris d'oració —d'oració íntima, generosa, prolongada—, i has de procurar que aquests temps no siguin a tres quarts de quinze, sinó a una hora fixa, sempre que et resulti possible. No cedeixis en aquests detalls. Sigues esclau d'aquest culte quotidià a Déu, i t'asseguro que et sentiràs constantment alegre. (Solc, 994)

9 de desembre

Com et va la vida d'oració? ¿No sents, de vegades, durant el dia, desigs d'enraonar amb Ell més a poc a poc? ¿No li dius: en acabat us ho explicaré, en acabat en parlaré amb Vós?

En les estones dedicades expressament a aquest col·loqui amb el Senyor, el cor s'esplaia, la voluntat s'enforteix, la intel·ligència —ajudada per la gràcia— impregna de realitats sobrenaturals, les realitats humanes. Com a fruit, sempre sortiran uns propòsits clars, pràctics, de millorar la teva conducta, de tractar finament amb caritat tots els homes, d'esmerçar-te amb el delit dels bons esportistes, en aquesta lluita cristiana d'amor i de pau.

L'oració esdevé contínua, com els batecs del cor, com el pols. Sense aquesta presència de Déu, no hi ha vida contemplativa; i sense vida contemplativa de poc serveix treballar per Crist, perquè s'esforcen debades els qui construeixen, si Déu no sosté la casa.

Al cristià corrent —que no es un religiós, que no s'aparta del món, perquè el món és el lloc del seu encontre amb Crist— per a santificar-se no li cal hàbit extern, ni signes distintius. Els seus signes són interns: la presència de Déu constant i l'esperit de mortificació. De fet, una sola cosa, perquè la mortificació no és més que l'oració dels sentits. (És Crist que passa, núm. 8-9)

opusdei.org/ca-ad/dailytext/temps-
diaris-doracio/ (25/02/2026)